Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 291 670 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Jarreng, in Gambia. Met de feestdagen ging u naar uw zus, die in Brikama woont. U ging soms ook naar uw grootmoeder, die in Kubandarr woonde. Ongeveer tien jaar geleden is uw vader overleden, hij was ziek. U woonde in het dorp samen met uw moeder en uw broer en zus. U ging naar school tot de vijfde graad van het basisonderwijs, u was veertien jaar oud toen u stopte. Nadat u stopte met school, hielp u uw moeder in huis. U leerde uw toekomstige echtgenoot, A.(…) D.(…), kennen in het dorp van uw grootmoeder, waar u verbleef tijdens de feestdagen. A.(…) had echter problemen met de dorpelingen, waardoor hij gedwongen was om het

land te verlaten. Tijdens zijn problemen in Kubandarr, verbleef u in Jarreng. U hoorde dat hij het land verlaten had. In 2016 begonnen jullie weer te spreken, toen hij in Libië verbleef. Uw tante, de zus van uw vader, wilde eigenlijk dat u met een rijke vriend van uw vader, A.(…) B.(…), trouwde. Dit is een oudere man, die al twee vrouwen had. U bent zelf op twee maanden oud besneden, en uw moeder waarschuwde u dat als u zou trouwen, uw baby ook zou besneden worden. Uw moeder gaf u geld om het land te verlaten.

Uw laatste verblijfsplaats was in Kubandarr, u ging uw grootmoeder bezoeken alvorens u het land verliet. In januari 2017 verliet u Gambia en reisde u naar Senegal. Datzelfde jaar huwde u met uw echtgenoot, in Tripoli, Libië. Na Libië reisde u naar Malta, waar u negen maanden verbleef. U kreeg er geen hulp bij uw zwangerschap, daarom reisde u naar België waar u in oktober 2020 aankwam. Op 8/10/2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U hebt een dochter, B.(…) F.(…) die in België is geboren op 8/11/2020.

Op 25/06/2021 kwam uw echtgenoot aan in België, en op 28/06/2021 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in (nr. CGVS: (…)).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: medisch attest m.b.t. besnijdenis op naam van K.(…) F.(…) dd. 13/01/2021, medisch attest m.b.t. besnijdenis op naam van K.(…) F.(…) dd.17/11/2022, medisch attest m.b.t. besnijdenis op naam van D.(…) B.(…) dd. 17/11/2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd B.(...) F.(...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 14/09/2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 6/12/2022 (pagina 13) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor B.(...) F.(...) te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft uw eigen beweerde problemen met betrekking tot een mogelijk gedwongen huwelijk met de man A.(…) B.(…), zijn deze problemen ten eerste al niet meer actueel. *Zo bent u sinds 2017 gehuwd met uw huidige echtgenoot, A.(…) D.(…), die tevens ook in België verblijft. Een gedwongen huwelijk met meneer B.(…) is op dat vlak dus niet meer aan de orde. Dat gaf u ook zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen u hierover gevraagd werd. U werd gevraagd of u nog een gedwongen huwelijk vreest, nu u getrouwd bent, en u gaf aan dat twee huwelijken niet mogelijk zijn, maar dat u niet kan teruggaan omdat het risico op besnijdenis voor B.(…) te groot is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Meneer B.(…) maakte het ook niet uit dat u vertrokken bent, hij hield niet van u (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U haalde ook geen enkel ander probleem aan met betrekking tot uw huidige huwelijk, zo wist uw familie dat u zou trouwen, en gingen ze, op uw tante na, akkoord met uw huwelijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Ook de familie van uw echtgenoot had geen probleem met uw huwelijk. U haalde enkel aan dat uw tante nog boos is op u omdat u niet huwde met de vriend van uw vader, maar verder haalde u geen enkele vrees ten aanzien van haar aan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U hebt geen contact meer met haar, ze weet dat u nu getrouwd bent, maar ze is niet gelukkig met uw huwelijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16).*

Het CGVS merkt verder ook op dat er bepaalde tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen voor DVZ en de verklaringen die u op het CGVS aflegde, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnt. *Zo verklaarde u in 2020 voor DVZ dat u met uw echtgenoot huwde in 2017, in Gambia, in Kumandar Badibo (verklaring DVZ vraag 15a). Ook uw echtgenoot had in zijn verklaring DVZ verklaard dat jullie in Gambia getrouwd waren. Echter, toen u hierover bevraagd werd bij het CGVS, legde u plots uit dat jullie pas in Libië getrouwd zijn, maar dat uw Engels zo slecht is dat er een fout werd gemaakt. Nochtans had u bij aanvang van het interview voor het CGVS nog verklaard dat uw interview bij DVZ goed verlopen was, als er inderdaad vertalingsproblemen waren, was dat het uitgelezen moment om deze aan te kaarten. Dat zowel u als uw echtgenoot initieel verklaard hebben in Gambia te zijn getrouwd, maar later jullie verklaringen aanpasten naar een huwelijk in Libië, maakt deze verklaringen weinig geloofwaardig.* ***Dit resulteert dan ook in geloofwaardigheidsproblemen bij uw bewering dat u Gambia moest verlaten omwille van een nakend gedwongen huwelijk.*** *Een tweede tegenstrijdigheid betreft de leeftijd van uw echtgenoot. In de verklaringen voor DVZ die u aflegde in 2020, legde u uit dat uw echtgenoot 27 jaar oud is (verklaring DVZ vraag 15a). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat hij 19 jaar oud is, en dat u ouder bent dan hem (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U werd hier op gewezen, en u legde uit dat het misschien een vertalingsprobleem was door het Engels dat u hanteerde. Wederom, het is pas toen u op het CGVS geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden, dat u opeens vertalingsproblemen aankaartte. Dergelijke post-factum bemerkingen over het verloop van het interview bij DVZ, na het feit dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld, zijn bezwaarlijk aannemelijk.*

Wat betreft de redenen waarom uw echtgenoot Gambia heeft verlaten, hebt u hieromtrent geen enkele persoonlijke vrees aangehaald, niet in uw hoofde en ook niet in naam van uw dochter (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). *Het CGVS heeft u hier alsnog over bevraagd. U was niet aanwezig in zijn dorp op het moment dat hij problemen had met de dorpsbewoners, u hebt alles dan ook alleen maar van horen zeggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13; p. 20). U bent ook niet afkomstig uit de plaats waar uw echtgenoot vandaan komt, en zoals u zelf verklaarde zochten ze uw echtgenoot, en lieten ze daarom ook zijn moeder met rust (notities persoonlijk onderhoud p. 20).*

In verband met uw minderjarige dochter B.(…), geboren op 08/11/2020 in Brussel, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Gambia aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

"§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar."

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar."

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar."

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de

bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting." Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: … 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. U haalde zelf ook geen vrees aan met betrekking tot uw eigen ondergane genitale verminking, bij terugkeer naar Gambia (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan B.(...) F.(...). Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 14/12/2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat Mevrouw F.(…) de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"*Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd B.(...) F.(...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 14/09/2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 6/12/2022 (pagina 13) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor B.(...) F.(...) te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.*

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft uw eigen beweerde problemen met betrekking tot een mogelijk gedwongen huwelijk met de man A.(…) B.(…), zijn deze problemen ten eerste al niet meer actueel. *Zo bent u sinds 2017 gehuwd met uw huidige echtgenoot, A.(…) D.(…), die tevens ook in België verblijft. Een gedwongen huwelijk met meneer B.(…) is op dat vlak dus niet meer aan de orde. Dat gaf u ook zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen u hierover gevraagd werd. U werd gevraagd of u nog een gedwongen huwelijk vreest, nu u getrouwd bent, en u gaf aan dat twee huwelijken niet mogelijk zijn, maar dat u niet kan teruggaan omdat het risico op besnijdenis voor B.(…) te groot is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Meneer B.(…) maakte het ook niet uit dat u vertrokken bent, hij hield niet van u (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U haalde ook geen enkel ander probleem aan met betrekking tot uw huidige huwelijk, zo wist uw familie dat u zou trouwen, en gingen ze, op uw tante na, akkoord met uw huwelijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Ook de familie van uw echtgenoot had geen probleem met uw huwelijk. U haalde enkel aan dat uw tante nog boos is op u omdat u niet huwde met de vriend van uw vader, maar verder haalde u geen enkele vrees ten aanzien van haar aan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U hebt geen contact meer met haar, ze weet dat u nu getrouwd bent, maar ze is niet gelukkig met uw huwelijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16).*

Het CGVS merkt verder ook op dat er bepaalde tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen voor DVZ en de verklaringen die u op het CGVS aflegde, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnt. *Zo verklaarde u in 2020 voor DVZ dat u met uw echtgenoot huwde in 2017, in Gambia, in Kumandar Badibo (verklaring DVZ vraag 15a). (…) Echter, toen u hierover bevraagd werd bij het CGVS, legde u plots uit dat jullie pas in Libië getrouwd zijn, maar dat uw Engels zo slecht is dat er een fout werd gemaakt. Nochtans had u bij aanvang van het interview voor het CGVS nog*

verklaard dat uw interview bij DVZ goed verlopen was, als er inderdaad vertalingsproblemen waren, was dat het uitgelezen moment om deze aan te kaarten. Dat (…) u (…) initieel verklaard hebben in Gambia te zijn getrouwd, maar later jullie verklaringen aanpasten naar een huwelijk in Libië, maakt deze verklaringen weinig geloofwaardig. ***Dit resulteert dan ook in geloofwaardigheidsproblemen bij uw bewering dat u Gambia moest verlaten omwille van een nakend gedwongen huwelijk.*** *Een tweede tegenstrijdigheid betreft de leeftijd van uw echtgenoot. In de verklaringen voor DVZ die u aflegde in 2020, legde u uit dat uw echtgenoot 27 jaar oud is (verklaring DVZ vraag 15a). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat hij 19 jaar oud is, en dat u ouder bent dan hem (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U werd hier op gewezen, en u legde uit dat het misschien een vertalingsprobleem was door het Engels dat u hanteerde. Wederom, het is pas toen u op het CGVS geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden, dat u opeens vertalingsproblemen aankaartte. Dergelijke post-factum bemerkingen over het verloop van het interview bij DVZ, na het feit dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld, zijn bezwaarlijk aannemelijk.*

Wat betreft de redenen waarom uw echtgenoot Gambia heeft verlaten, hebt u hieromtrent geen enkele persoonlijke vrees aangehaald, niet in uw hoofde en ook niet in naam van uw dochter (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). *Het CGVS heeft u hier alsnog over bevraagd. U was niet aanwezig in zijn dorp op het moment dat hij problemen had met de dorpsbewoners, u hebt alles dan ook alleen maar van horen zeggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13; p. 20). U bent ook niet afkomstig uit de plaats waar uw echtgenoot vandaan komt, en zoals u zelf verklaarde zochten ze uw echtgenoot, en lieten ze daarom ook zijn moeder met rust (notities persoonlijk onderhoud p. 20)."*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster niet voldoende en tastbare en persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat en er bovendien geen ernstige en bewezen gronden bestaan die erop wijzen dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, en het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift hoofdzakelijk haar verklaringen herhaalt en hiervoor citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit kan geenszins volstaan om de gedane pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op de voormelde pertinente vaststellingen is het door verzoekster aangehaalde gedwongen huwelijk met de heer B. niet meer actueel. Verzoekster gaf dit overigens ook zelf aan ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Wanneer verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog een gedwongen huwelijk vreest, nu zij getrouwd is, gaf verzoekster aan dat twee huwelijken niet mogelijk zijn, maar niet kan teruggaan omdat het risico op besnijdenis voor haar dochter te groot is. De verwijzing in het verzoekschrift naar haar verklaring waarbij zij stelde dat haar tante haar beloofd had aan een man en deze man haar tante sponsort is dan ook niet bij machte hieraan afbreuk te doen. Zij gaat er overigens aan voorbij dat zij tevens heeft verklaard dat het de heer B. niet uitmaakte dat zij vertrokken was, dat hij niet van haar hield, en dat zij thans geen contact meer heeft met haar tante zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan heeft gesteld dat zij in Libië getrouwd is en er tijdens het

gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken een fout is opgetreden, kan zij niet overtuigen. Vooreerst toont verzoekster niet aan op welke wijze er op de Dienst Vreemdelingenzaken een fout zou zijn gebeurd. Verzoekster stelt ter verklaring dat zij in Gambia enkel traditioneel huwden, maar dat dit nog niet geweten of aanvaard was door haar familie. Indien verzoekster daadwerkelijk wettelijk gehuwd zou zijn geweest met haar echtgenoot in Libië kon worden verwacht dat zij dit ook op die manier op de Dienst Vreemdelingenzaken kenbaar zou maken. Verzoekster verklaarde aldaar dat het louter om een traditioneel en religieus huwelijk ging (Verklaring DVZ, vraag 15a). Dit werd zelfs benadrukt wanneer gevraagd werd of er documenten werden afgeleverd na het huwelijk en dit ongeacht het type huwelijk en verzoekster duidelijk antwoordde "*geen, het was een traditioneel huwelijk*".

Wat betreft verzoeksters minderjarige dochter en de vrees voor diens besnijdenis stelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht:

"In verband met uw minderjarige dochter B.(…), geboren op 08/11/2020 in Brussel, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Gambia aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

"§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar."

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar."

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar."

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting." Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: … 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. U haalde zelf ook geen vrees aan met betrekking tot uw eigen ondergane genitale verminking, bij terugkeer naar Gambia (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan B.(...) F.(...). Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.
Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie."

Verzoekster voert desbetreffend aan dat zij niet naar Gambia kan terugkeren uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter als vluchteling werd erkend. Dit houdt volgens verzoekster een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:
"Het "belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit".

De Raad stelt vast dat afzonderlijke beslissingen werden genomen in hoofde van verzoekster en haar dochter B., en de hoedanigheid van vluchteling van B. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat "*In verband met uw minderjarige dochter B.(…), geboren op 08/11/2020 in Brussel, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Gambia aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat."*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, van de Richtlijn 2011/95/EU

voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *"van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid"*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *"gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen".* Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *"de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde".* Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet. Uit het door verzoekster geciteerde arrest "*Ahmedbekova*" blijkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter B. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster maakt in haar hoofde zelf geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

Het hoger belang van het kind (artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU en UNHCR *Handbook*, § 181-188) laat niet toe dat wordt voorbijgegaan aan het gebrek aan nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Aldus dient verzoekster gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kind in België is geboren en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de besteden beslissing, omdat zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantonen. *In casu* ligt geen beslissing voor genomen in hoofde van verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Gambia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	C. DIGNEF